

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Aleše Sabola v právní věci žalobce: **L. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018, čj. MSK 88245/2017, sp. zn. DSH/18745/2017/Blá, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2018, čj. 18 A 12/2018-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Kopřivnice (dále „správní orgán I. stupně“) uložil žalobci rozhodnutím ze dne 17. 5. 2017, čj. 25321/2017/Rozs, sp. zn. OSČ-4506/2016, pokutu ve výši 1 700 Kč za to, že spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), konkrétně za to, že dne 11. 5. 2016 v 10:42 hodin řídil v obci Kopřivnice na ulici Obránců míru nedovolenou rychlostí (naměřena nejnižší skutečná rychlost 66 km/h), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 16 km/h. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl shora označeným rozhodnutím.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Namítl prekluzi přestupku, zaujatost strážníků městské policie na výsledku měření, vliv tzv. slip effectu na výsledek měření, nedodržení úhlu 0° při měření, nečitelnost registrační značky změřeného vozidla na hlavním snímku měření, nedostatečné posouzení okolností rozhodných pro určení výše sankce dle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), měření na neschváleném místě, absenci součinnosti při měření s Policií ČR, nedostatečné vypořádání s retroaktivitou *in mitius* po přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a překročení pravomoci při stanovení způsobu platby pokuty.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 87/2018-46, uvedl, že s účinností od 1. 10. 2015 se pro posouzení zániku odpovědnosti přestupce použijí pravidla pro přerušení běhu jednorozhodnutí lhůty pro projednání přestupku dle § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích. Jelikož žalobce spáchal přestupek dne 11. 5. 2016, uvedené ustanovení se na jeho případ aplikuje a přestupek nebyl prekludován. K námitce (ne)zaujatosti strážníků krajský soud uvedl, že se jedná pouze o spekulaci a žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti zakládající důvod k pochybnostem o jejich nestrannosti a nezaujatosti. Podle krajského soudu podklady založené ve správním spisu vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu, proto nebylo třeba provádět důkazy navržené žalobcem ve vztahu k vlivu tzv. slip effectu a námitku označil za účelovou a spekulativní. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nečitelnosti registrační značky, protože na základě snímků není pochyb o tom, kterému vozidlu byla rychlost změřena. Nedůvodná byla podle krajského soudu i námitka týkající se výše sankce, jelikož správní orgány se touto otázkou podrobně zabývaly a nepřekročily meze správního uvážení. Co se týče námitky týkající se místa měření, předmětný úsek byl dle stanoviska Policie ČR předem určen k měření. Z tohoto důvodu je nedůvodná také námitka nedostatečné součinnosti s Policií ČR, ke které navíc žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody. Krajský soud nevyhověl ani námitce retroaktivity *in mitius*, protože správní orgán I. stupně rozhodoval v době, kdy ještě nebyl účinný zákon o odpovědnosti za přestupky. V době rozhodování žalovaného již sice účinný byl, ale možnost uložení pokuty pod spodní hranicí sankční sazby je mimořádným institutem a není povinností správního orgánu, aby v každém jednotlivém případě uváděl důvody, pro které se tento institut neaplikuje. Ani sám žalobce neuvedl žádné právně významné důvody svědčící pro jeho aplikaci. Důvodná nebyla podle krajského soudu ani námitka týkající se možného způsobu platby, jelikož uvedení způsobu platby poštovními poukázkami byla pouze informativní a bylo na žalobci, jakým způsobem pokutu zaplatí.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Opětovně v ní namítl prekluzi přestupku s odkazem na zákon č. 204/2015 Sb., ze kterého dovodil, že úprava přerušování běhu lhůt pro projednání přestupků (dle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích) se uplatní až na přestupky spáchané po 1. 10. 2016.

[5] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil otázku nezaujatosti strážníků městské policie. Nesouhlasí s tím, že nevznese žádné konkrétní indicie, neboť poukazoval

pokračování

na obecně známou existenci čárkového systému a na to, že o něm strážníci hovořili jako o posledním pokutovaném řidiči, kterého potřebují. Nesouhlasí ani s tím, že by jím navrhovaný důkaz existence čárkového systému byl nadbytečný, jelikož nebylo postaveno najisto, zda jsou strážníci odměňováni z každého zjištěného protiprávního jednání. Žalovaný navíc neprovedení důkazu odůvodňoval jeho irelevancí, jelikož je nerozhodné, zda jsou strážníci takto odměňováni. Krajský soud konkludentně tento závěr neaproboval, a proto měl rozhodnutí zrušit.

[6] Podle stěžovatele krajský soud hodnotil v otázce nečitelnosti registrační značky skutkový stav odlišně od správních orgánů, což je nepřípustné. Správní orgány nerozporovaly, že je značka na hlavním snímku nečitelná, a tak nebylo na místě, aby tuto otázku krajský soud hodnotil odlišně. Odůvodnění krajského soudu, že je značka na velkém snímku čitelná, pomíjí žalobní argumentaci. Ta spočívala na tom, že nelze tvrdit, že malý snímek, na kterém je značka čitelná, představuje zvětšeninu velkého snímku. Žalobce o tom má pochybnosti, protože je zřejmé, že zvětší-li se obrázek, na kterém není nic vidět, nemůže být nic vidět ani na jeho zvětšenině. Tato pochybnost mohla být odstraněna provedením důkazu originálem snímku.

[7] Nesprávně právně posoudil dle stěžovatele krajský soud i otázku výše sankce. Podle stěžovatele skutečnost, že je výčet kritérií v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích demonstrativní, neznamená, že mohou správní orgány selektivně zohlednit jen kritéria jdoucí v jeho neprospěch. Podle stěžovatele měla být jako zásadní polehčující okolnost zvážena absence následků jeho protiprávního jednání a zváženy nebyly ani jeho pohnutky. Nesouhlasí ani s tím, že překročení povolené rychlosti o 16 km/h bylo zásadní přítěžující okolností, protože tato skutečnost již byla důvodem pro subsumpci skutku pod určitou skutkovou podstatu a nemůže být přičítána také jako přítěžující okolnost. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 As 280/2016-23, dle kterého je-li skutečnost, tj. že je rychlost překročena v obci, součástí skutkové podstaty, nemůže být zároveň okolností přítěžující. Podle stěžovatele je s údivem, že je banální překročení rychlosti o 16 km/h vůbec přestupkem. Jako polehčující okolnost měla být zohledněna i skutečnost, že řízení trvalo téměř dva roky.

[8] Stěžovatel dále namítá, že nebylo prokázáno, že strážníci měli od Policie ČR v rozhodné době dovoleno měřit rychlost v daném místě v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Tento souhlas byl dán až dokumentem z roku 2017, přičemž skutek se stal v roce 2016. Neexistuje důkaz, že by byl souhlas dán již v době, kdy měl stěžovatel spáchat přestupek (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, čj. 9 As 274/2016-37).

[9] Stěžovatel nesouhlasí ani s určením platby poštovními poukázkami ve výroku rozhodnutí. Nesouhlasí s krajským soudem, že by šlo o informativní údaj, jelikož výrok žádnou informativní část nemá a každá jeho část zavazuje. Obstat nemůže ani argument, že údaj o formě platby není povinnou náležitostí výroku. Stěžovatel tak byl omezen na právu uhradit pokutu i jiným způsobem. Nesouhlasí ani s tím, aby musel uvádět své rodné číslo jako variabilní symbol, neboť se jedná o osobní údaj, se kterým by se mohli seznámit např. zaměstnanci pošty či úředníci kontrolující došlé platby.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření v řízení před krajským soudem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, přičemž stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, podle níž žalovaný nezohlednil při vyměrování sankce absenci následků protiprávního jednání, jeho pohnutky a skutečnost, že správní řízení trvalo téměř dva roky. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. V § 12 zákona o přestupcích je obsažen výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické úvahy, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby její odůvodnění bylo následně soudem přezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, čj. 2 As 323/2016-45). V nyní posuzovaném případě je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 5 zřejmé, že správní orgán se výslovně vyjádřil k otázce absence následků protiprávního jednání a uvedl, že k této skutečnosti lze přihlédnout ve prospěch stěžovatele. Co se týče posouzení pohnutek stěžovatele, těmito se správní orgán I. stupně ani žalovaný v odůvodnění výslovně nezabývali. To však samo o sobě ještě nezakládá nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí. Pro posouzení požadavků přezkoumatelnosti stanovení výše sankce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28, z něž plyne, že není dostatečné, pokud správní orgán pouze formálně vyjmenuje veškerá zákonná kritéria, ale je nutné tato kritéria individualizovat na posuzovanou věc. V nyní projednávané věci lze jistě připustit, že mohla být rozhodnutí správních orgánů i ve vztahu k výši sankce odůvodněna podrobněji. Zároveň je ale nepochybné, že se správní orgány v odůvodnění vyjádřily ke všem relevantním okolnostem, které mohly mít vliv na vyměření sankce. Správní orgány jsou sice při ukládání sankce povinné zohlednit kritéria podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, ale nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí nezakládá, pokud se k některému z nich v odůvodnění výslovně nevyjádří za situace, kdy zjevně a bez jakýchkoliv pochybností nemá pro posuzovanou věc žádnou relevanci. Obecnou úpravu obsaženou v zákoně o přestupcích je totiž nutno aplikovat u jednotlivých skutkových podstat obsažených ve speciálních právních předpisech (zde zákoně o silničním provozu) s přihlédnutím k jejich specifikům a konkrétním tvrzením účastníka řízení. Je otázkou, jaké úvahy by měla ve vztahu k pohnutce stěžovatele obsahovat správní rozhodnutí za situace, kdy ani stěžovatel netvrdí, že by přestupek spáchal z nějakých konkrétních pohnutek, které by

pokračování

mohly mít jakýkoliv vliv na výši sankce. Odlišně by bylo nutné věc hodnotit, pokud by se jednalo o nezohlednění některého z kritérií obsažených ve speciálním právním předpisu, které se váže ke konkrétní skutkové podstatě daného přestupku. O takovou situaci se však v nyní posuzované věci nejedná. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí není vyjadřovat se ke všem hypotetickým okolnostem, ale logicky a přesvědčivě hodnotit vliv těch okolností, které jsou pro posuzovanou věc s ohledem na vymezení skutkové podstaty a zjištěný skutkový stav relevantní. Napadená rozhodnutí tak splňují požadavky na odůvodnění výše sankce i ve smyslu výše citovaného rozsudku sp. zn. 9 As 56/2019 a plně tak stojí rovněž napadený rozsudek krajského soudu, který námítkám stěžovatele nevyhověl.

[14] Pokud jde o nezohlednění délky správního řízení, lze připomenout, že řízení trvalo 1 rok a 9 měsíců, přičemž věc projednával nejprve správní orgán I. stupně, následně žalovaný, po jeho zrušovacím rozhodnutí opět správní orgán I. stupně a následně opět žalovaný. Řízení se nepochybně protáhlo o několik měsíců také z důvodu, že stěžovatel podával opakovaně blanketní odvolání, následně byl vyzýván k jeho doplnění, což v jednom případě učinil takřka po dvou měsících. Ve správním řízení vznášel velké množství námitek, které jsou sice uplatňovány genericky v řadě obdobných správních řízení, ale i přesto se s nimi musely správní orgány vypořádávat. Sám se tedy částečně podílel na výsledné délce řízení. Nebylo tudíž pochybením, že se správní orgány při určování výše sankce nezohlednily délku řízení jako polehčující okolnost (srov. shora již citovaný rozsudek sp. zn. 9 As 56/2019). Ze všech shora uvedených důvodů má Nejvyšší správní soud jednoznačně za to, že vyměřením výše sankce se správní orgány zabývaly v dostatečné míře.

[15] Námítkou údajného dvojího přičítání skutečnosti, že stěžovatel překročil rychlost o 16 km/h, která je součástí skutkové podstaty, také jako přitěžující okolnosti se Nejvyšší správní soud výslovně zabýval v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, čj. 10 As 238/2017-54. Dospěl k následujícímu závěru: *„Nejedná se o dvojí přičítání, pokud správní orgán vzal v úvahu při stanovení výše pokuty, jak výrazně byla překročena povolená rychlost. Předmětné ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu zakládá přestupek při překročení rychlosti mimo obec o méně než 30 km/hod. Je zřejmé, že je závažnější přestupek spočívající v překročení rychlosti o 29 km než o např. 1 km. I z toho důvodu bylo stanoveno rozmezí pokuty od 1 500 do 2 500 Kč. Odkaz stěžovatele na rozsudek NSS z 28. 2. 2017, čj. 5 As 280/2016-23, není správný, neboť se jednalo o obsahově odlišnou situaci, kdy správní orgán prvního stupně považoval za přitěžující okolnost, že řidič překročil povolenou rychlost v obci, byť se jednalo o součást zákonné skutkové podstaty. Zákon tedy ukládal stejnou pokutu za překročení rychlosti ať už v obci nebo mimo obec, ale rozdíl byl v rozsahu překročení rychlosti v obci či mimo obec.“* Nejvyšší správní soud nyní nemá žádný důvod se od těchto závěrů odchýlovat.

[16] Otázkou účinnosti přechodného ustanovení (a navazující námítkou prekluze) se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 87/2018-34, č. 3792/2018 Sb. NSS. Dospěl k závěru, že *„ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015“*. Na jeho odůvodnění lze v podrobnostech na tomto místě pro stručnost odkázat. Výklad zastávaný stěžovatelem je

tak mylný a judikaturou zdejšího soudu vyřešený, na což ostatně poukazoval i krajský soud, který otázku správně posoudil.

[17] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzeným zájmem strážníků na výsledku měření. Této okolnosti se již v minulosti taktéž věnoval, a to v kontextu věrohodnosti výpovědi strážníků. Tyto závěry jsou přiměřeně aplikovatelné i na námitku stěžovatele, že se tento jejich údajný zájem projevil již při samotném měření. K věrohodnosti výpovědi policistů s odkazem na tzv. čárkový systém, Nejvyšší správní soud konstatoval, že takovéto obecné tvrzení bez dalšího nemůže způsobit pochybnosti o věrohodnosti výpovědi zasahujících policistů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, čj. 2 As 194/2017-37). Otázku věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů řešil Nejvyšší správní soud již mnohokrát, proto lze odkázat na jeho konstantní judikaturu, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodného), nevyplývá-li z okolností konkrétního případu něco jiného (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2007 čj. 4 As 19/2007-114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63), naopak v případě nepravdivého svědectví by mohli počítat s přísným služebním, popř. trestněprávním postihem. Věrohodnost policistů jako svědků mohou snižovat také důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného (například z důvodu osobních sporů v soukromoprávních věcech). V již citovaném rozsudku sp. zn. 7 As 83/2010 Nejvyšší správní soud poukázal na to, že i systém hodnocení a odměňování policistů může vzbudit pochybnosti o jejich nestrannosti, přistoupí-li k němu další okolnost spočívající například v neobvykle důkladné prohlídce stavu vozidla při běžné silniční kontrole, k níž chybí adekvátní vysvětlení. O zaujatosti policistů dále mohou svědčit rozpory v jejich výpovědích. V nyní posuzovaném případě však takové pochybnosti Nejvyšší správní soud nemá a ničím nepodložená spekulativní tvrzení stěžovatele nejsou ani způsobila je vyvolat. Krajský soud i žalovaný dospěli k závěru, že provedení dalších důkazů v tomto směru není potřebné a lze dodat, že rozdílné odůvodnění tohoto závěru (irelevancí či nadbytečností důkazu) není důvodem pro zrušení jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS).

[18] Co se týče námítka nečitelnosti registrační značky na snímku, který je součástí protokolu o dopravním přestupku, není pravdivé stěžovatelovo tvrzení, že správní orgány nerozporovaly její nečitelnost. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že je značka na celkovém snímku z větší části čitelná, ve výřezu je pak čitelná zcela, přičemž není pochyb o tom, že zvětšená registrační značka ve výřezu je ta stejná, jako na celkovém snímku. Krajský soud dospěl na str. 6 napadeného rozsudku ke zcela totožnému závěru. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje, neboť ze srovnání obou snímků vyplývá, že jde jednoznačně o totéž vozidlo s registrační značkou X. Provádění dalších důkazů ze strany správních orgánů by proto bylo nadbytečné. I kdyby krajský soud hypoteticky hodnotil stejný důkaz jinak než žalovaný, nejednalo by se o nepřípustné jednání, jak tvrdí stěžovatel. Soudy ve správním soudnictví mají na základě § 77 odst. 2 s. ř. s. jak právo dokazováním upřesnit skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, tak právo provedené důkazy podle vlastního uvážení hodnotit a konfrontovat výsledky provedení dokazování s již zjištěnými skutečnostmi, a zjistit jiný skutkový

pokračování

stav, který je podkladem pro jeho rozhodnutí. Soud při svém rozhodování není po skutkové stránce vázán tím, co nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu ani hodnocení (srov. výše již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 32/2006).

[19] Další stěžovatelova námitka se týkala absence souhlasu Policie ČR s měřením rychlosti v daném úseku pozemní komunikace podle § 79a zákona o silničním provozu. Tato otázka byla důvodem, proč žalovaný první rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Ze sdělení vedoucího odboru Dopravního inspektorátu Nový Jičín ze dne 11. 2. 2016, které je součástí správního spisu, plyne, že městská policie je oprávněna měřit rychlost mj. v místě „Kopřivnice, II/482, ulice Obránců Míru, u benziny ÖMV“, přičemž rychlost vozidla byla změřena v Kopřivnici, na ulici Obránců míru, 127 metrů o domu č. p. 267. Správní orgán I. stupně se proto při novém projednání věci obrátil na Dopravní inspektorát Nový Jičín s žádostí o co nejpřesnější vymezení úseku, ve kterém souhlasil s měřením rychlostí městskou policií. Dopravní inspektorát Nový Jičín přípisem ze dne 18. 4. 2017 sdělil, že dle provedeného místního šetření před určením úseku byl tento úsek vytyčen mezi ulicemi Zdeňka Buriana a Česká v Kopřivnici. Jelikož městská policie prováděla měření v tomto úseku, žalovaný ani krajský soud nevyhověli námitkám stěžovatele o absenci souhlasu ze strany Policie ČR. Nejvyšší správní soud tento závěr považuje za správný, jelikož správní orgán I. stupně provedl dodatečné dokazování za účelem zjištění konkrétního místa, v němž měla městská policie odsouhlaseno měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu. Není pravdivé tvrzení stěžovatele, že tento souhlas byl dán až v roce 2017. Souhlas byl dán již v době před spácháním přestupku a v roce 2017 pouze Policie ČR konkretizovala v minulosti stanovené místo.

[20] Otázkou uvedení způsobu platby ve výroku rozhodnutí a sdělováním rodného čísla se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, čj. 7 As 186/2018-52. Především lze odkázat na jeho závěr, že „ani fakt, že správní orgán ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení lze uhradit buď na účet správního orgánu, nebo poštovní poukázkou, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by správní orgán odmítl přijmout platbu stěžovatele uhrazenou jiným než výše uvedeným způsobem. Z důvodu, že stěžovatel ani netvrdí, že by pokutu uhradil bankovním převodem, resp. že by správní orgán odmítl platbu převzít, resp. identifikovat z důvodu neuvedení specifického symbolu, nelze dovozovat ani jeho zkrácení práv v důsledku nutnosti uvádění rodného čísla jako specifického symbolu.“ Ani tato námitka tedy nemůže být důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. února 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu